

ศาสนายิว/ศาสนาคริสต์

อ.บัวคำ บัวโรย

ศาสนายิว / ศาสนาคริสต์

อ.ศรีคำ บัวโรย

ศาสนาคริสต์ เป็นศาสนาประเภทเอกเทวนิยม (Monotheism) มีพระเจ้าทรงพระนามว่า พระยะโฮวาห์ (Jehovah) หรือพระยะเวห์ (Yaweh)

ในสมัยก่อนคริสตกาล ชนชาติยิวหรือฮีบรู (Hebrew) เป็นชนชาติสืบเชื้อสายมาจากเซมิติก เผ่าคานาอัน อาศัยอยู่กลางทะเลทราย หากเกิดความไม่สะดวกในการทำมาหากินก็อพยพต่อไป เริ่มต้นจากดินแดนตอนเหนือของอ่าวเปอร์เซีย (อาณาจักรบาบิโลเนีย) ผ่านเมโสโปเตเมีย แถบแม่น้ำไทกริส ยูเฟรติส และอียิปต์ และมาตั้งหลักแหล่งที่ปาเลสไตน์ ซึ่งชาวยิวถือว่า เป็นดินแดนที่พระเจ้าประทานให้พวกเขา พวกเขามีผู้นำ คือ อับราฮัม (Abraham)

ชนชาติยิวมีความเป็นอยู่จนกระทั่งถึงสมัยยาโคบเป็นผู้นำ ได้ประกาศตนเป็นผู้ปฏิบัติ และยึดมั่นในพระผู้เป็นเจ้าอย่างเคร่งครัด เรียกชื่อตนเองว่า อิสราเอล (มั่นคงต่อพระเจ้า) ส่วนชนชาติยิวภายใต้การปกครองของยาโคบ เรียกว่า อิสราเอลใต้ (ลูกของอิสราเอล)

ชาวอียิปต์หนึ่ง นำโดยโยเซฟได้พากันอพยพไปอาศัยอยู่ในดินแดนของอียิปต์ ในสมัยของกษัตริย์ฟาโรห์ ต่อมากษัตริย์ฟาโรห์เกิดความไม่ไว้วางใจชาวอียิปต์ อพยพเข้าไปอาศัยมากขึ้น กอปรกับชาวอียิปต์มีความขยันขันแข็ง เกรงว่าจะเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ จึงคิดจะกำจัดชนเผ่านี้ โดยเกณฑ์แรงงานพวกผู้ใหญ่มาใช้ในงานก่อสร้างปิรามิด ก่อสร้างโบสถ์วิหาร เพื่อสักการะเทพเจ้าของอียิปต์ ตลอดถึงขุดคลองเพื่อการชลประทานและยังมีการสร้างเมืองใหม่ขึ้นอีกด้วย ส่วนเด็กชายที่เกิดใหม่ทั้งหมดทรงรับสั่งให้ประหารชีวิตเสีย เพื่อป้องกันมิให้ประชากรเพิ่มมากขึ้น

โมเสส (Moses) คือ ทารกชาวอียิปต์ที่รอดชีวิตจากการถูกประหารชีวิต เพราะมารดานำใส่ตะกร้าลอยน้ำไป บังเอิญเจ้าหญิงอียิปต์องค์หนึ่งทรงพบและนำมาอุปการะไว้ใหว่ง พร้อมตั้งชื่อให้ว่า โมเสส (ผู้รอดจากน้ำ) โมเสสเจริญเติบโตขึ้นในพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์ แต่มีความสำนึกตลอดเวลาว่า ตนไม่ใช่อียิปต์กอปรกับได้เห็นทหารอียิปต์ทำทารุณกรรมแก่ชาวอียิปต์ที่เกณฑ์มาใช้แรงงาน จึงวางแผนพาชาวอียิปต์หลบหนีการเป็นทาสจากดินแดนอียิปต์ ผ่านทะเลแดงสู่คานาอัน (ซึ่งชนชาติอียิวเชื่อว่าเป็นพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่ประทานให้กับพวกตนระหว่างการเดินทาง) เมื่อเดินทางมาถึงภูเขาซีนาย (Sinai) ก็ตั้งค่ายพักแรมกัน พวกอียิวได้รับความลำบากในการเดินทางเป็นอย่างมาก ผู้ที่ร่างกายอ่อนแอก็ล้มเจ็บและตายลง จึงเป็นเหตุให้ชาวอียิวแตกออกเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่ง เดินทางกลับไปเป็นทาสอียิปต์ตามเดิม อีกฝ่ายหนึ่งต้องการที่จะติดตามโมเสสไป

ดังนั้น โมเสสจึงได้วางรากฐานในทางการปกครองและทางจริยธรรมที่เรียกว่า "บัญญัติ 10 ประการ" (The Ten Commandments) ดังนี้

1. อย่ามีพระเจ้าอื่นต่อหน้าเราเลย
2. อย่าทำรูปเคารพสำหรับตน อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น
3. อย่าออกนามพระยะโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเปล่า ๆ
4. จงระลึกถึงวันชะบาโต ว่าเป็นวันบริสุทธิ์ จงทำงานทั้งสิ้นของเจ้า 6 วัน แต่วันที่ 7 นั้น เป็นวันชะบาโตแห่งพระยะโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

ในวันนี้อย่ากระทำการงานสิ่งใด

5. จงนับถือ บิดา- มารดาของเจ้า
6. อย่าฆ่าคน
7. อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา
8. อย่าลักทรัพย์
9. อย่าเป็นพยานเท็จต่อเพื่อนบ้าน
10. อย่าโลภเรือนเพื่อนบ้าน หรือสิ่งใด ๆ ซึ่งเป็นของเพื่อนบ้าน

บัญญัติ 10 ประการนี้ต่อมาถือเป็นคัมภีร์เก่า (The Old Testament) ก่อนที่จะมีการบัญญัติคัมภีร์ใหม่ (The New Testament) โดยพระเยซูของค์ศาสนาแห่งคริสต์ศาสนา

เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตแล้ว โจชัว (โจชูอา = Joshua) คนสนิทของโมเสส ได้เป็นผู้นำและได้ยกกำลังเข้ายึดอำนาจกรุงเยรูซาเลม จากชาวคานาอันในดินแดนปาเลสไตน์ (Palestine) ชนชาติยิวได้รวบรวมกลุ่มต่าง ๆ ขึ้นเป็นอาณาจักร มีกษัตริย์ปกครององค์แรกเมื่อประมาณ 1,000 ปีก่อนคริสตกาล ต่อมาจนถึงสมัยของพระเจ้าเดวิดและพระเจ้าโซโลมอน และชาวยิวได้แบ่งออกเป็น 2 อาณาจักร คือ

1. อาณาจักรอิสราเอล (Israel) ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือ มีเมืองสุมาเรีย เป็นเมืองหลวง
2. อาณาจักรยูดาห์ (Judah) ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ มีนครเยรูซาเลม เป็นเมืองหลวง

ประชาชนทั้ง 2 อาณาจักรเกิดความขัดแย้งกันในความเชื่อเรื่องศาสนา ทำให้อาณาจักรทั้ง 2 เป็นศัตรูกันอย่างรุนแรงจนก่อให้เกิดเป็นสงคราม อาณาจักรอิสราเอลได้สูญเสียอิสรภาพให้กับชาวอัสซีเรียน (Assyrians) ในปี 721 ก่อนคริสตกักราช ส่วนอาณาจักรยูดาห์ก็ถูกยึดครองโดยบาบิโลเนียนใหม่ (Neo-Babylonian Empire) ในปี 586 ก่อนคริสตกักราช ผู้คนชาวยิวถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย และนครเยรูซาเลมถูกทำลายลง

จนกระทั่งปี 538 ก่อนคริสตศักราช จึงได้รับการปลดปล่อยให้กลับมามี
ถิ่นฐานในดินแดนเดิม อิสราเอลของชนชาติยิวมิได้ไม่นานก็ถูกยึดครอง โดยอาณาจักร
เปอร์เซีย จนถึงปี 333 ก่อนคริสตศักราช จึงไปอยู่ภายใต้การปกครองของกรีก นำโดย
พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช (Alexander The Great) และต่อมาตกเป็นส่วนหนึ่ง
ของอาณาจักรโรมัน

จนกระทั่งปี ค.ศ. 70 ชาวยิวได้รับความทุกข์ยาก เพราะการกดขี่ บีบบังคับ
จากชนชาติต่างๆ ที่ผลัดเปลี่ยนกันมาปกครองอย่างต่อเนื่องกันเป็นเวลายาวนาน
ทำให้ประชาชนเกิดความวุ่นวายสับสน ต่างรอคอยกาลเวลา ตามความเชื่อเดิมว่า
สักวันหนึ่งคงถึงเวลาที่พระเยซูว่าที่พระเจ้าของตนจะส่งเมสสิอาห์ (Messiah =
ผู้ช่วยไถ่บาปของมนุษย์) ลงมาช่วยปลดปล่อยให้พวกตนพ้นทุกข์ ตามคำทำนายของ
คาสตาพยากรณ์ในศาสนาฮีบรู และพวกเขาก็ถูกขับไล่ออกจากปาเลสไตน์ เนื่องจาก
มีชาวยิวอ้างตนเป็นเมสสิอาห์จะกอบกู้ต่อโรมัน เป็นเหตุให้ชาวยิวกระจัดกระจาย
แยกย้ายเป็นหมู่ เป็นเหล่าอยู่ทั่วโลก เป็นระยะเวลาเกือบ 2,000 ปี และเพิ่งได้รับ
เอกราชเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ.1945)

ต่อมามีบุคคลผู้หนึ่งเกิดในตระกูลของชาวยิว มีพระนามว่า พระเยซู (Jesus
องค์คาสตาผู้ให้กำเนิดศาสนาคริสต์ เพราะศาสนาคริสต์มีรากฐานมาจากศาสนาฮีบรู
แม้พระเยซูก็เป็นชนชาติยิว และนับถือศาสนาฮีบรูตลอดพระชนม์ชีพ) ความหวังเรื่องผู้มา
โปรด หรือผู้ไถ่บาปของมนุษย์ (Messiah) เป็นเหตุให้พระเยซูเข้ามาอ้าง เพื่อสถาปนา
ศาสนาคริสต์ ทำให้ประชาชนยอมรับพระเยซู ในฐานะผู้มาโปรด

พระเยซู ทรงถือกำเนิดเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 543 (อันเป็นปีเริ่ม ค.ศ.
1) (ตรงกับสมัยของจักรพรรดิออกุสตุส ซีซาร์ ผู้ครองอาณาจักรโรมัน ผู้มีพระประสงค์
ให้อาณาจักรของพระองค์ขยายอาณาเขตไปครอบคลุมดินแดนทั้งหมดในโลก) ณ
หมู่บ้านเบธเลเฮม (Bethlehem) แคว้นยูดาเย มาร์ดาชื่อ มารีย์ เป็นสาวพรหมจารี
(เชื่อว่า พระนางตั้งครรภ์ด้วยอำนาจแห่งจิตของพระเจ้า) บิดาชื่อ โจเซฟ อาศัยอยู่เมือง
นาซาเรธ (Nazareth) พระเยซูประสูติขณะที่สองสามีภรรยา กำลังเดินทางกลับมา

ทำพระที่เมืองเบธเลเฮม เมื่อพระเยซูประสูติ โธร่าทำนายว่า “กษัตริย์แห่งชาติยิวได้กำเนิดแล้ว” ตามตำนานแล้วว่า หลังประสูติ บิดามารดาพาเลี้ยงไปอยู่ประเทศอียิปต์ เนื่องจาก กษัตริย์เฮรอด (Harod) ผู้ครองแคว้นยูดาเย แห่งอาณาจักรปาเลสไตน์มีคำสั่งให้ประหารชีวิตเด็กทารกที่เกิดใหม่ในระยษนั้นทั้งหมด เพราะตามความเชื่อเรื่องการทำนายของศาสตพยากรณ์ในเรื่อง เมสสิอาห์

เมื่อพระเจ้าเฮรอดสิ้นพระชนม์ ภายหลังผู้ปกครองได้ยกเลิกคำสั่งของกษัตริย์เฮรอดดังกล่าว โจเซฟจึงได้พาภรรยาและบุตรกลับมาอาศัยถิ่นเดิมที่เมืองนาซาเบธอีกครั้ง พระเยซูทรงเป็นเด็กเฉลียวฉลาดและอยู่ในโอวาทของบิดามารดา เมื่อเจริญวัยขึ้นได้ทรงศึกษาประวัติศาสตร์ บทกวี กฎหมายฮีบรู และบทบัญญัติ 10 ประการ ตลอดจนจนถึงศึกษาค้นคว้าคัมภีร์ในลัทธิยูดาเย จนมีความรู้แตกฉาน เคยถกเถียงปัญหาธรรมต่าง ๆ กับบรรดาอาจารย์ผู้บรรยายธรรมะ ทั้งยังมีความสามารถในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บด้วยพลังจิต

เมื่ออายุ 30 ปี ทรงสมัครเข้าเป็นศิษย์ของนักบุญจอห์น (John The Baptist) ศาสนาจารย์ของศาสนายูดาเย ด้วยการรับศีลล้างบาป ณ ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเป็นพิธียอมรับว่า พระเยซูได้เป็นคริสต์โดยสมบูรณ์แล้ว (คำว่าคริสต์ = Christ มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า Messiak ในภาษาฮีบรู แปลว่า ผู้ได้รับการเจิมด้วยน้ำมัน) พระเจ้าทรงเรียกพระองค์ว่า “ลูกรักของเรา” อันเป็นเครื่องยืนยันว่าพระองค์ทรงเลือก พระเยซูให้เป็นบุตร เพื่อเผยแพร่คำสอนแก่ชาวโลก นับแต่นั้นพระเยซูจึงได้พระนามว่า พระเยซูคริสต์ (Jesus Christ) แต่คนทั่วไปโลกคงเรียกพระองค์ว่า เยชูแห่งนาซาเรธ หลังจากนั้นจึงเริ่มออก เผยแพร่คำสอนให้กับชาวบ้านในแคว้นกาลิลี ทรงดำเนินการอยู่ไม่นานก็จำเป็นต้องหยุดการเผยแพร่ชั่วคราว เพราะจอห์น อาจารย์ของพระองค์ถูกคณะกรรมกรศาสนายูดาเยจับในฐานสอนศาสนา นอกเหนือจากคัมภีร์เดิม เมื่อเหตุการณ์สงบ พระเยซูคริสต์เริ่มประกาศคำสอนของพระองค์ท่ามกลางบรรยายกาศของศาสนายิว และทรงรับรองคัมภีร์ของศาสนายิวทั้งหมด เช่น ในตอนหนึ่งว่า “อย่าคิดว่าข้าพเจ้าเล็กถ่ม ธรรมบัญญัติของโมเสสและ

คำสอนของศาสนายิว ข้าพเจ้าไม่ได้มาเลิกล้มแต่มาสอนให้รู้จักความหมายที่แท้จริงต่างหาก จำไว้เถิดว่า ทราบเท่าที่สวรรค์และโลกยังคงอยู่ จะไม่มีอักษรแม้ตัวเดียวหรือแม้แต่จุดหนึ่งของตัวอักษรหายไปจากธรรมเนียมปฏิบัติ..." เมื่อพระองค์ประกาศเจตนารมณ์ที่จะไม่ลบล้างบัญญัติ 10 ประการ ที่โมเสสได้รับมาจากพระเจ้าเป็นเจ้าตลอดจนคำสอนต่างๆ ในศาสนาเดิม และทรงยืนยันที่จะเพิ่มเติมศีลบางข้อที่ขาดให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นตามข้อห้ามที่เคยบัญญัติไว้ และทรงแก้ไขคำสอนบางข้อที่เป็นความเชื่อในศาสนาเดิม เช่น การตอบโต้ด้วยระบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน ให้เป็นการนำเอาความดีมาเพื่อเอาชนะความชั่ว ให้คำอวยพรแก่ผู้แข่งด่า ทำคุณให้กับ ผู้เกลียดชังเรา ให้อภัยกับคนทั่วไป และความรัก แม้กระทั่งต่อศัตรู เมื่อถูกตบแก้มขวาให้เอียงแก้มซ้ายให้เขาตบอีก ทรงเพิ่มข้อห้ามอื่นๆ เช่น สอนไม่ให้ทำบุญเอาหน้า ห้ามไม่ให้โอ้อวดในการทำความดี ห้ามการสะสมทรัพย์ ห้ามการกล่าวโทษคนอื่น ๆ เป็นต้น

การประกาศศาสนาของพระเยซูในครั้งนี้ ทำให้ประชาชนเชื่อว่า พระองค์เป็นพระบุตรของพระยะโฮวาห์ และเชื่อว่าพระองค์คือ เมสสิอาห์ซึ่งจะเป็นผู้นำชาวยิวสู้รบกับพวกโรมัน และมีผู้สนใจมอบตัวเป็นสาวก 12 คน ทำให้หลักธรรมของพระเยซูได้รับความเลื่อมใสศรัทธาจากชนบทเข้าสู่เมืองต่างๆ ในแคว้นยูดาห์อย่างรวดเร็ว แต่ในขณะเดียวกัน ชาวยิวกลุ่มหนึ่งเป็นพวกสอนศาสนาไม่ยอมรับพระเยซูเป็นเมสสิอาห์ แต่ถือว่าพระองค์เป็นผู้ปฏิวัติศาสนาและเป็นผู้สร้างคำสอนใหม่ให้ศาสนา จึงพยายามหาทางกำจัดพระเยซูเสีย เพราะพระเยซูทรงประนามคนมั่งมี ที่เยียดเบียนคนจน ทรงประนามนักบวชในศาสนาユดาบางคนที่ทำกินบนคำสอนว่า เป็นพวกหน้าซื่อใจคดทรงเตือนประชาชนระวังผู้ร้ายที่อาศัยอยู่ในร่างนักบุญ ตลอดจนการที่พระองค์ทรงประกาศต่อต้านการบูชารูปเคารพอื่น ๆ ทรงสอนให้เชื่อและศรัทธาในพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว ทำให้พระองค์มีศัตรูเพิ่มขึ้น (ศัตรูที่สำคัญก็คือคนรวย คณะกรรมการศาสนา นักบวชในศาสนาユดาและศาสนาอื่นในโรมัน)

ประชาชนส่วนหนึ่งที่เลื่อมใสศรัทธาเชื่อว่าพระองค์คือ เมสสิอาห์ที่พระเจ้าส่งมาให้ช่วยชาวยิวให้พ้นทุกข์ทรมานที่ตกเป็นทาสของชาวโรมัน หวังที่จะให้พระองค์

เป็นผู้นำในการจับอาวุธขึ้นต่อสู้เพื่อกอบกู้อิสรภาพ ครั้นเมื่อพระองค์ปฏิเสธ ทำให้ประชาชนเหล่านั้นเกิดความผิดหวัง โกรธแค้นคิดว่าถูกหลอกลวง และก่อให้เกิดความไม่พอใจ ด้วยการบังอาจอ้างตนเป็นพระบุตรและเป็นเมสสิอาห์ ก่อปรกับคนร้าย คณะกรรมการศาสนา นักบวชในศาสนาユูดาย และศาสนอื่นในโรมัน ซึ่งไม่ชอบพระองค์อยู่แล้วจึงวางแผนกำจัดพระองค์ โดยการแพร่ข่าว กล่าวหาว่าพระองค์เป็นหัวหน้าในการล่อลวงผู้คนเพื่อกอบกู้ ต่อจักรวรรดิโรมันเพื่อตั้งตนเป็นกษัตริย์ปกครองชาวยิว

เหตุการณ์ก่อนวันสิ้นพระชนม์ นั้นก็คือวันพฤหัสบดีเป็นวันที่พระองค์ถูกจับ พระองค์ทรงได้รับเชิญให้เสด็จสู่เมืองเยรูซาเลม เป็นวันที่ชาวยิวจัดให้มีการกินเลี้ยง โดยใช้ขนมปังไม้ใส่เชื้อตามความเชื่อของศาสนายูดาที่เรียกว่า พาสคาล (Pascals) พร้อมกับสาวกทั้ง 12 คน ในการเลี้ยงครั้งนี้ พระองค์ทรงทราบดีว่า เป็นแผนการที่จะกำจัดพระองค์ จึงทรงกล่าวกับสาวกทั้ง 12 คน ซึ่งมี เปโตร เป็นหัวหน้าว่า การกินเลี้ยงครั้งนี้ถือว่าเป็นครั้งสุดท้ายหรืออาหารมื้อสุดท้าย (The last supper) พระองค์ทรงคาดการณ์ล่วงหน้าว่า ทหารโรมันกำลังเดินทางมาจับพระองค์ตามแผนของสาวกผู้ทรยศ (จูดัส หรือยูดาส) ทรงสั่งลาสาวกทั้ง 12 คน เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว ทหารไล่ถึงพระองค์ให้พากันกินขนมปังที่ไม่มีเชื้อ และดื่มไวน์ (เหล้าองุ่น) อันเปรียบเสมือนเนื้อและพระโลหิตของพระองค์ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นพิธี ศีลมหาสนิทหรือมิชซา ในศาสนาคริสต์จนถึงปัจจุบัน พระเยซูทรงกล่าวกับสาวกต่อไปว่า ภายหลังที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์จะไปรวมอยู่กับพระเจ้าบนสวรรค์ การประกอบพิธีศีลมหาสนิท (มิชซา) จึงหมายถึงการปฏิบัติของชาวคริสต์ ด้วยความเลื่อมใสศรัทธา และระลึกถึงพระเยซูที่สถิตอยู่ในสวรรค์

ภายหลังจากเสร็จสิ้นพิธีกินเลี้ยงพาสคาลครั้งนั้น พระองค์และสาวกก็เสด็จออกจากกรุงเยรูซาเลมไปยังสวนเก็ทซีเมน (Garden of Gethsemane) อาศัยอยู่ ณ เชิงเขาโอลีฟ ทรงสวดมนต์ภาวนาใคร่ครวญ เมื่อตระหนักถึงแน่ชัดว่าารสุดท้ายของพระองค์กำลัง จะมาถึงจะต้องถูกจับและถูกประหาร จึงแสดงปัจฉิมโอวาทให้สาวก

ทั้ง 11 คน (ยกเว้นจูดัส หรือยูดาส สาวกผู้ทรยศ) มีใจความสำคัญว่า

“ความทุกข์และภัยพิบัติที่เกิดขึ้นกับมวลมนุษยชนั้น แท้จริงก็คือนิมิตหมายแห่งความสุข ความเจริญที่จะตามมาในภายหลัง มนุษย์ควรที่จะมอบความรักให้กับพระเจ้า ให้กับครอบครัว ให้กับเพื่อนบ้าน ให้กับเพื่อนมนุษย์ แล้วมนุษย์จะให้ความรัก เป็นสิ่งตอบแทน”

ปัจจุบันใจความของพระองค์ จัดเป็นปรัชญาแห่งความรักในศาสนาคริสต์ หลังจากนั้นพระองค์ก็ถูกทหารโรมันจับตัวไปส่งให้ปีลาต (Pontius Pilate) ผู้ครองแคว้นยูดาเย เป็นผู้ลงโทษ ปีลาตไม่ต้องการลงโทษพระเยซู จึงส่งตัวไปให้แอนติพาส (Herod Antipas) ผู้ครองแคว้นกาลิลี โดยอ้างว่าพระเยซูเป็นชาวเมืองนาซาเรธ แคว้นกาลิลี จึงควรให้แอนติพาสเป็นผู้ลงโทษพระเยซู แอนติพาสส่งตัวกลับมาให้ปีลาตเป็นผู้ลงโทษเพราะเป็นเจ้าของเรื่อง และแล้วปีลาตจึงต้องลงโทษประหาร โดยจับพระเยซูตรึงกับไม้กางเขนด้วยตะปูที่มือและเท้า เป็นวิธีการโทษของพวกโรมันสมัยนั้น ณ เหนินเขาโคโลกอต เหนือเมืองเยรูซาเลมในเวลาเที่ยงของวันศุกร์ และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ในตอนบ่ายวันเดียวกัน รวมพระชนมายุได้ 33 พรรษา (อายุ 30 ปี เริ่มประกาศศาสนา และประกาศได้เพียง 3 ปี ก็ถูกประหารชีวิต) ทหารโรมันนำพระศพของพระองค์ไปไว้ในอุโมงค์ซึ่งเจาะไว้ในหินแล้วกลิ้งหินปิดอุโมงค์ไว้ แต่ต่อมาในวันอาทิตย์ปรากฏว่าอุโมงค์เปิดอยู่ และพระศพหายไปจึงเชื่อว่าพระองค์ทรงฟื้นคืนชีพได้ ภายหลัง สาวกหลายคนได้เห็นพระองค์มาปรากฏแล้วตรัสว่า พระองค์ฟื้นคืนชีพจริงแล้วภาพปรากฏก็หายไปและเชื่อกันว่า พระองค์ทรงฟื้นคืนชีพ 40 วัน ก็เสด็จไปสรวงสวรรค์ วันที่พระองค์คืนชีพ เรียกว่า Easter Day และการฟื้นคืนชีพ เรียกว่า Resurrection

คัมภีร์ของศาสนาคริสต์

คัมภีร์ของศาสนาคริสต์เรียกว่า ไบเบิล (The Holy Bible) ชาวคริสต์เชื่อว่า คำสอนที่ปรากฏในคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า คัมภีร์ไบเบิล ประกอบด้วยหนังสือ

จำนวน 66 เล่ม แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

1. คัมภีร์เก่า (Old Testament)
2. คัมภีร์ใหม่ (New Testament)

คัมภีร์เก่า

คัมภีร์เก่า เป็นการบันทึกเรื่องราว และข้อบัญญัติเดิมเกี่ยวกับศาสนายูดาห์ ของชาวยิวตั้งแต่สมัยอับราฮัม จนถึงสมัยก่อนพระเยซูประสูติในช่วงระยะเวลา 1700-400 ปีก่อนคริสตกาล คัมภีร์เก่าประกอบด้วยหนังสือ 39 เล่ม ซึ่งกล่าวถึงประวัติศาสตร์ บทกลอน เพลงสดุดี คำพยากรณ์ คำสั่งสอน บัญญัติ เรื่องราว และเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นในประเทศอิสราเอล ซีเรีย อียิปต์ อาหรับและประเทศใกล้เคียง นอกจากนี้แล้ว คัมภีร์เก่ายังมีสาระสำคัญว่าด้วยกำเนิดของโลก ด้วยอำนาจของพระเจ้า บัญญัติ 10 ประการ (The Ten Commanments) โมเสสได้รับเทวบัญชาจากพระเจ้าให้นำมาเปิดเผยแก่ชาวยิว รวมทั้งเรื่องราวที่พระเจ้าดลบันดาลให้น้ำท่วมโลกครั้งใหญ่เพื่อชำระบาปมนุษย์ (ให้ศึกษาเปรียบเทียบจากบทภาพยนตร์เรื่อง Noah's Ark โนอาห์ บัญชาสวรรค์ วันสิ้นโลก) คัมภีร์เก่าแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

1. เตาหรือตหรือโตราห์ (Torah) เป็นส่วนที่บันทึกการกระทำและกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ชาวยิวถือปฏิบัติ กล่าวถึงการสร้างโลกมนุษย์ การประทานบัญญัติ 10 ประการแก่โมเสส การประกอบศาสนาพิธีและกฎข้อห้าม การเดินทางเร่ร่อนของชาวยิวกว่าจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าที่มีความอุดมสมบูรณ์

2. ศาสตพยากรณ์ (Prophets) ซึ่งก็ได้แก่สาวกทั้ง 12 คน นั้นเอง หรืออาจจะเรียกว่าศาสตปาตก ก็ได้ เป็นส่วนที่บันทึกเรื่องราวคำสอน คำทำนายของศาสตพยากรณ์ของชาวยิว ที่ได้ช่วยกันรับภาระกิจ เผยแพร่ศาสนา ซึ่งจะเน้นในเรื่องความยุติธรรมต่อมนุษย์ ความภักดีต่อพระเจ้า

3. ฮาจิโอกราฟา (Hagiographa) เป็นส่วนที่บันทึกเกี่ยวกับเพลงสดุดี สุภาษิต วรรณคดี ซึ่งมีความไพเราะเชิงกวีสูง

คัมภีร์ใหม่

คัมภีร์ใหม่เกิดจากการรวบรวมของสาวกรุ่นแรกและรุ่นหลังของพระเยซู ที่กล่าวถึงชีวประวัติ คำสอน และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยที่พระองค์ยังดำรงพระชนม์ชีพอยู่ คัมภีร์ใหม่เป็นส่วนที่ยอมรับกันเฉพาะในหมู่ชาวคริสต์เท่านั้น คัมภีร์ใหม่ประกอบด้วยหนังสือ 27 เล่ม กล่าวถึงเรื่องราวตั้งแต่พระเยซูประสูติจนถึง ค.ศ.100 เหตุการณ์ในคัมภีร์ใหม่เกิดขึ้นในประเทศอิสราเอล ซีเรีย อียิปต์ ตุรกี (เอเชียไมเนอร์) กรีซ อิตาลี และประเทศใกล้เคียง แบ่งออกเป็น 4 ตอน

1. พระวรสาสน์ (Gospels) ว่าด้วยประวัติชีวิตบทเทศนาหรือคำสอนของพระเยซู ซึ่งมีทั้งหมด 4 ฉบับ (เรียกชื่อตามผู้บันทึก)

1.1 ฉบับของมัทธิว หรือมัทธิว (Matthew)

1.2 ฉบับของมาระโก (Mark)

1.3 ฉบับของลูกา (Luke)

1.4 ฉบับของโยฮันหรือจอห์น (John)

2. พระบัญญัติ หรือกิจการของอัครสาวก (Acts) ว่าด้วยการประกาศศาสนาของสาวก เรื่องราวของสังคมชาวคริสต์ ตั้งแต่พระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขนแล้วทรงฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก แล้วปรากฏพระองค์ให้เห็นอยู่อีก 40 วัน

3. คัมภีร์จดหมายเหตุ (Epistles) เป็นกรรวบรวมจดหมายของผู้นำหรือสาวกต่างๆ ในสมัยแรกเริ่มว่าด้วยความเชื่อต่าง ๆ ของชาวยิว และกิจการต่างๆ ของสาวก

4. วิวรณ์ (Revelation) เป็นการเปิดเผยของพระเจ้า (Apocalypse) เป็นการกล่าวถึงอำนาจและคุณธรรมของพระผู้เป็นเจ้ากับปัญหาความทุกข์ของมนุษย์ เป็นส่วนที่กล่าวถึงอนาคตในลักษณะของการทำนายและให้กำลังใจ ให้ความหวังแก่บรรดาชาวคริสต์ที่ออกไปปฏิบัติศาสนายู่ตามเมืองต่าง ๆ

นิกายของศาสนาคริสต์

นิกายหมายถึง คณะนักบวชหรือศาสนิกชนในศาสนาเดียวกัน มีความเห็น แตกแยกและแบ่งออกเป็นพวกๆ ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 1 ได้เริ่มมีการจัดตั้ง คริสต์ศาสนาขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่สำนักวาติกันในกรุงโรม มีกรรมการ บริหารประกอบด้วยพระสังฆราช (Bishop) คณะพระอาวุโส (Board of Elders) และ พระผู้ช่วย (Deacons) มีคณาจารย์หรือสาวกเป็นฝ่ายทำหน้าที่แสดงพระธรรมเทศนา

ในศตวรรษที่ 2 ได้มีการปรับปรุงคณะกรรมการบริหาร โดยมอบให้พระ สังฆราช ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าศาสนจักร มีพระอาวุโสเป็นผู้ช่วย การแสดงธรรมเป็น หน้าที่ของพระสังฆราชหรือพระอาวุโสที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น ต่อมาเมื่อศาสนามี อำนาจมากขึ้น จึงมีการจัดระเบียบใหม่ทั้งส่วนกลางภายในสำนักวาติกัน และในส่วน ของต่างประเทศ โดยส่วนกลางนั้นมีองค์พระสันตะปาปา (Pope) ทรงเป็นประมุขแห่ง ศาสนจักร ผู้มีอำนาจสูงสุด และมีความสำคัญเทียบเท่ากับพระเจ้า แม้อิโนอาณจักรเอง ในสมัยพระเจ้าชาร์ลมาล กษัตริย์ผู้ทรงพระราชอำนาจในยุโรปก็ได้รับการสวมมงกุฏ เป็นกษัตริย์พระองค์แรกจากพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรม และพระองค์ได้มีพระราช โองการยกย่ององค์สันตะปาปาทรงอยู่เหนือความผิดทั้งหมดและมีพระคาร์ดินัล (Car- dinals) ที่ได้รับเลือกจากพระคริสต์อาวุโสของประเทศต่างๆ เป็น กรรมการบริหารใน ฐานะผู้ช่วยขององค์สันตะปาปา ผู้ที่ได้รับการยกย่องเป็นสันตะปาปาองค์แรกแห่งสำนัก วาติกัน ได้แก่ เบโตร (อัครสาวกของพระเยซู) ด้วยเหตุที่องค์สันตะปาปาทรงมี อำนาจมากเกินไปก็มีผู้ไม่เห็นด้วยจึงเป็นเหตุให้เกิดการแบ่งแยกนิกายออกเป็น 3 นิกาย คือ

1. นิกายโรมันคาทอลิก (Roman Catholic) เป็นนิกายดั้งเดิมมีศูนย์กลาง อยู่ที่สำนักวาติกันในกรุงโรม มีองค์สันตะปาปาเป็นประมุขปกครองคาทอลิกทั่วโลก และประมุขจะต้องอยู่ที่กรุงโรมเท่านั้น นิกายนี้มุ่งให้ศาสนิกมีศรัทธาเชื่อฟังอย่างเดียว โดยเชื่อว่า พระเจ้าจะทรงหาทางช่วยให้พ้นทุกข์ เพราะมนุษย์มีสว่นของบาปครั้งแรก (Original sin) ด้วยกันทั้งนั้น

2. นิกายอีสเทิร์นออร์ทอดอกซ์ หรือออร์ทอดอกซ์ตะวันออก (Eastern Orthodox Church) เกิดขึ้นเมื่อคริสตศตวรรษที่ 11 มีศูนย์กลางอยู่ที่กรุงคอนสแตนติโนเปิล (เมื่อคริสตศาสนาเป็นปึกแผ่นแผ่ไพศาลอยู่ในอาณาจักรโรมันเรื่อยมาจนถึงสมัยพระเจ้าคอนสแตนติน ภายหลังพระทรงย้ายเมืองหลวงจากกรุงโรมไปอยู่ที่กรุงคอนสแตนติโนเปิล ได้ทรงตั้งศาสนจักรใหม่ เพราะไม่เห็นด้วยกับการที่ทางศาสนจักรเดิมที่กรุงโรม แต่งตั้งให้เปโตรเป็นสันตะปาปาผู้มีอำนาจสูงสุด) จึงแยกตัวออกมาไม่ขึ้นกับกรุงโรม โดยถือว่าศาสนจักรของแต่ละประเทศต่าง ก็มีความสำคัญเท่าเทียมกัน นั่นก็คือไม่มีประมุขระดับโลก มีแต่ประมุขระดับประเทศเท่านั้น และประมุขระดับประเทศนี้เป็นอิสระต่อกัน แต่อาจจะปรึกษาหารือกันได้ การที่ชาวคริสต์นิกายออร์ทอดอกซ์ไม่ยอมรับประมุขร่วมเพราะเห็นว่า สันตะปาปาแห่งกรุงโรมใช้อำนาจเกินขอบเขต จึงแยกตัวออกเป็นอิสระ แต่ละประเทศมีประมุขของตนเอง ไม่ขึ้นต่อสันตะปาปาแห่งกรุงโรม นิกายนี้ไม่นิยมบูชาปลั๊กพระเยซู ตลอดทั้งไม้กางเขน และนักบุญใดๆ (Saint) แต่ให้ความเคารพบูชาในภาพเขียนเกี่ยวกับบองค์พระเยซูแทน พระหรือนักบวชในนิกายนี้ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าและสามารถแต่งงานได้

3. นิกายโปรเตสแตนต์ (Protestant) ในศตวรรษที่ 16 (ค.ศ. 1517) ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก ได้เกิดนิกายใหม่ขึ้นอีกนิกายหนึ่งคือ นิกายโปรเตสแตนต์ เนื่องจากบาทหลวงชาวเยอรมัน ชื่อมาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) ศาสนาจารย์ผู้มีความรู้แตกฉานในคัมภีร์ไบเบิลฉบับภาษาละติน ทำการคัดค้าน และไม่สามารถทนดูความเหลวแหลกของสำนักวาติกันที่องค์สันตะปาปา และพระราชอาชญาใช้ศาสนาเป็นเครื่องแสวงผลประโยชน์ส่วนตัว โดยจัดให้มีการประมูลตำแหน่งและออกไปบุญ เพื่อการซื้อขายในการไถ่บาปให้กับประชาชนแทนการสารภาพบาป ตลอดถึงการเน้นพิธีกรรมที่ฟุ่มเฟือย จึงปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของพระสันตะปาปารวมทั้งการเปลี่ยนแปลงพิธีกรรมบางอย่าง ผลงานของมาร์ติน ลูเธอร์ จึงทำให้คริสต์ศาสนิกชนชาวเยอรมันพากันชิงชังพฤติกรรมของทางกรุงโรม จึงเรียกร้องให้แยก

ตัวออกมาตั้งนิกายใหม่เป็นอิสระ ไม่ขึ้นต่อสำนักวาติกัน นิกายนี้ยึดถือพระคัมภีร์ไบเบิลแท้ ๆ เท่านั้นเป็นหลัก มีการเจริญรอยตามการสอนตามวิธีการของพระเยซู โดยการเผยแพร่พระธรรมคัมภีร์ไปกับการรักษาพยาบาล แก่ผู้เจ็บไข้ได้ป่วย พระหรือนักบวชในนิกายนี้ สามารถมีครอบครัวได้ และไม่ยกย่องบูชารูปเคารพใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากไม้กางเขนที่ไม่มีรูปพระเยซู ถูกตรึงเป็นสัญลักษณ์ สรุปรวมารัตินลูเธอร์ คัดค้านระบบของวัด ไม่ใช่คัดค้านคำสอน

ในปัจจุบันนิกายโปรเตสแตนต์ ยังแบ่งย่อยออกเป็นนิกายย่อยๆ หลายนิกาย เช่น ลูเธอรัน (Lutheran) อังกลิกัน (Ankligan Churdh of England) แบปติสต์ (Baptists) เพรสไบทีเรียน (Presbyterian) มอร์มอน (Mormon) เควกเกอร์ (Quaker) เป็นต้น

โดยสรุปแล้ว นิกายทั้ง 3 มีหลักความเชื่อที่เหมือนกัน ดังนี้

1. เชื่อว่าพระเยซูแห่งเมืองนาซาเรธเป็นศาสดาผู้ก่อตั้งศาสนาคริสต์
2. เชื่อว่าพระเยซูแห่งเมืองนาซาเรธ เป็นผู้เสียสละชีวิต เพื่อไถ่บาปให้ มวลมนุษยชาติ
3. เชื่อว่า พระเยซูทรงฟื้นคืนชีพจริง
4. เชื่อในพิธีศีลล้างบาปหรือศีลจุ่ม และพิธีศีลมหาสนิท โดยถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด
5. เชื่อในวันพิพากษาว่า เมื่อตายจากชีวิตนี้แล้ว จะต้องไปรอรับคำพิพากษาเพื่อการลงโทษและการตอบแทนรางวัล

พิธีกรรมของศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์มีพิธีกรรมที่สำคัญ 7 อย่าง หรือที่เรียกว่าศีล 7 (Seven Sacraments) ได้แก่

1. พิธีศีลล้างบาป (Baptism) (นิกายโปรเตสแตนต์เรียกว่า พิธีศีลจุ่ม) ผู้นับถือศาสนาคริสต์ทุกคนต้องผ่านพิธีนี้เสียก่อน จึงจะเป็นชาวคริสต์โดยสมบูรณ์

และถือเป็นผู้บริสุทธิ์ตามแบบอย่างที่พระเยซูเคยได้รับการปฏิบัติจากนักบุญโจอัน หรือ จอห์น ผู้เป็นอาจารย์ด้วยการรับพิธีศีลล้างบาป (พิธีศีลล้างบาป) ที่ริมแม่น้ำจอร์แดน เมื่อพระชนมายุ 30 พรรษา การรับศีลล้างบาป รับได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ไม่ต้องรับอีกตลอดชีวิต ต้นกำเนิดของพิธีนี้ เกิดจากความเชื่อที่ว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมามีบาปติดตัวมา เพราะมนุษย์สืบเชื้อสายมาจากต้นกำเนิดบรรพบุรุษคือ อาดัมและอีวา (อีฟ) ที่ได้ทำบาปไว้ เพราะขัดขืนคำสั่งพระเจ้า

พิธีศีลล้างบาปหรือพิธีศีลล้างบาป ปกติพระเจ้าจะทำให้กับเด็กที่มีอายุระหว่าง 12-14 ปี โดยการอุ้มเด็กจุ่มลงในอ่างน้ำมนต์ทั้งตัว (บางกรณีจุ่มเฉพาะศีรษะหรือใช้น้ำรดที่หน้าผากตามพิธีกรรมของแต่ละนิกาย นิกายออร์ทอดอกซ์ตะวันออก พระเจ้าทำให้กับเด็กทุกคน ไม่จำกัดอายุโดยการเจิมด้วยน้ำมันมะกอกที่หน้าอกและหลังและเจิมที่หน้าผากเป็นรูปไม้กางเขน แล้วนำเด็กไปประกอบพิธีที่หน้าโบสถ์อีกครั้งหนึ่ง) ไม่นอญญาติให้บิดา-มารดาเข้าร่วมในพิธีกรรมนั้น (โรมันคาทอลิกอนุญาตให้พ่อแม่อุ้มเด็กไว้ในขณะทำพิธี)

2. พิธีศีลล้างหรือพิธีรับพระจิต (Confirmation) เป็นพิธีต่อจากศีลล้าง เพื่อเป็นการย้ำหรือแสดงความมั่นคงของจิตใจที่มีต่อศาสนา เป็นการยืนยัน (Confirm) ว่าเจ้านับถือพระเจ้าอย่างแท้จริง โดยพระเจ้าจะเป็นผู้ทำพิธีเจิมและทาน้ำมันลงบนแก้มและตัวเด็กเป็นรูปไม้กางเขน ต่อจากนั้นจะให้เด็กกินขนมปัง เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าผู้นั้นได้รับความรอดในนามพระบิดา พระบุตร พระจิต นั่นก็คือพระจิตของพระเจ้าได้เข้าไปในจิตของผู้เข้าพิธีนี้แล้ว

3. พิธีศีลมหาสนิท (Holy Communion) (นิกายโปรเตสแตนต์ เรียกว่า มิสซา (Missal)) เป็นพิธีกรรมที่ชาวคริสต์พากันไปทำพิธีในโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ เพื่อน้อมจิตระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขน หลังจากที่ได้รับประทานอาหารมื้อสุดท้าย ก่อนเข้าพิธีต้องมีการสวดมนต์ พระผู้ทำพิธีจะแจกขนมปัง และเหล้าองุ่น (ไวน์) ซึ่งหมายถึงเนื้อและเลือดของพระเยซู (ปัจจุบันแจกเฉพาะขนมปัง เพราะมีผู้เข้าร่วมพิธีเป็นจำนวนมาก)

4. พิธีศีลสารภาพบาป หรือศีลแก้บาป หรือศีลอภัยบาป (Confession) เป็นความเชื่อว่า บาปที่ผู้ใดก็ตามทำลงไปจะถูกชำระล้างและได้รับการยกโทษให้จากพระเจ้า เป็นพิธีบอกความผิดหรือบาปของตนแก่บาทหลวง เพื่อพระหรือบาทหลวงจะได้ยกโทษหรืออภัยให้ ในพิธีนี้จะกระทำในห้องเล็กๆ ภายในโบสถ์ ภายในห้องเล็กมีม่านกั้นกลาง ผู้สารภาพบาปเข้าทางหนึ่ง บาทหลวงผู้ฟังการสารภาพบาปจะอยู่อีกทางหนึ่ง ผู้สารภาพต้องพูดตรงไปตรงมาที่สุด โดยยืนยันและมีความสำนึกในบาปที่ตนทำ บาทหลวงผู้ทำพิธีจะเตือนผู้สารภาพบาปให้ระมัดระวังไม่ให้กระทำอีกพร้อมกับประกาศให้อภัยก่อนเสร็จพิธี

5. พิธีศีลเจิมครั้งสุดท้าย หรือศีลเจิมผู้ป่วย/คนไข้ (Holy unction, Extremeunction) เป็นพิธีกรรมที่บาทหลวงทำเพื่อให้ผู้กำลังจะสิ้นใจหรือผู้ป่วยได้ระลึกถึงพระเจ้า จะได้ไม่ลืมหนทางที่จะไปสู่อาณาจักรของพระเจ้า เป็นการเจิมครั้งสุดท้ายจากบาปก่อนที่จะไปสู่สถานชำระบาป (Purgatory) ในการเจิมพระหรือบาทหลวงจะจับศีรษะคนไข้ด้วยมือซ้ายแล้วใช้นิ้วชี้ข้างขวาแตะหน้าผาก จากนั้นจึงใช้น้ำมันศักดิ์สิทธิ์เจิมที่ตา หู จมูก ปาก มือ และเท้า ขณะเจิมก็จะสวดอ้อนวอนขอพรให้พระเจ้าได้โปรดอภัยบาปอันได้กระทำลงไปแล้วด้วยอวยวະดังกล่าว

6. พิธีศีลบวช หรือศีลอนุกรม (Ordination) เป็นพิธีชาวคริสต์ยอมรับในการเข้ามาเป็นนักบวช หรือเป็นสมาชิกของคณะสงฆ์ เป็นพิธีที่เจ้าอาวาสในวัดทำให้แก่ผู้เข้าพิธีบวช เพื่อจะได้เป็นพระหรือบาทหลวง จะได้บำเพ็ญกรณียกิจแทนพระเยซูเพื่อความรอดของวิญญาณ

7. พิธีศีลสมรส หรือศีลแต่งงาน หรือศีลกล่าว (Matrimony) เป็นพิธีกรรมที่รวมชายหญิง 2 คนให้เป็นสามีภรรยา สร้างสรรค์ครอบครัวที่สมบูรณ์ต่อไป ในพิธีจะมีพระหรือบาทหลวงในโบสถ์ เป็นผู้อนุญาตในฐานะตัวแทนของพระเจ้า พิธีจะเริ่มด้วยคู่สมรสเดินเข้าโบสถ์ พร้อมด้วยผู้ติดตามในฐานะพยาน 2 คน คู่บ่าวสาวจะหมอบลงหน้าแท่นบูชาหรือยืนก้มศีรษะ พระผู้ทำพิธีจะต้อนรับโดยการกางแขนทั้งสองออกเป็นการแสดงการรับรู้ความสัมพันธ์ของคู่บ่าวสาวที่ทั้งสองมี

ความรักต่อกัน พร้อมทั้งซักซ้อมย้ำความยินดีเต็มใจที่จะรับกันและกันเป็นสามมีภรรยา แล้วสวมมงกุฎให้ อ่านคำประกาศพรแก่คู่บ่าวสาว เป็นเสร็จพิธี

พิธีทั้ง 7 ประการนี้ นิกายโรมันคาทอลิกนำไปปฏิบัติทุกพิธี ส่วนนิกายโปรเตสแตนต์ ถือปฏิบัติเพียง 2 พิธีเท่านั้น คือพิธีล้างบาป (พิธีศีลจุ่ม) และพิธีศีลมหาสนิท (มิชซา) อนึ่ง พิธีที่ 1 (พิธีศีลล้างบาป) พิธีที่ 2 (ศีลกำลัง หรือพิธีรับพระจิต) และพิธีที่ 6 (ศีลบวชหรือศีลอนุกรม) เป็นศีลหรือพิธีกรรมที่รับได้เพียงครั้งเดียวในชีวิต เท่ากับเป็นการตราประทับวิญญาณไว้โดยมิรู้จะลืมเลือน

หลักคำสอนทั่วไปของศาสนาคริสต์

เนื่องจากพระเยซูนับถือศาสนายิว เมื่อพระองค์ประกาศศาสนาที่ไม่ได้บอกว่า เป็นศาสนาใหม่ พระองค์ก็ปฏิบัติตามพิธีกรรมของศาสนายิวเหมือนเดิม หลักคำสอนขององค์เยซูที่สำคัญ ได้แก่

1. หลักตรีเอกานุภาพ (Trinity)
2. หลักความรัก (Love)
3. หลักอาณาจักรพระเจ้า (Kingdom of God)

1. หลักตรีเอกานุภาพ

หลักตรีเอกานุภาพ หมายถึง พระเจ้าองค์เดียว แต่พระองค์มีสิ่งที่เป็นสารัตถะ (Essence) ถึง 3 อย่าง คือ พระบิดา พระบุตร และพระจิต เป็นอันเดียวกัน

- พระบิดา (God, the father) หมายถึง พระเจ้าผู้สร้างโลก และให้กำเนิดแก่ชีวิตทุกชีวิต และผู้ให้กำเนิดพระเยซูกับนางมาเรีย สาวพรหมจารี (Virgin Mary)

- พระบุตร (Jesus, Son of God) หมายถึง พระเยซูผู้ทรงมาเกิด เพื่อไถ่บาปให้แก่มวลมนุษย์ ดังนั้นพระเยซูจึงเป็นอมตบุตร (Eternal Son)

- พระจิต (Holy Spirit) หมายถึง พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเกิดจากพระเจ้า (พระบิดา และพระบุตร) พระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อให้เกิดแรงดลใจ

แก่มนุษย์ที่เปิดเผยเจตจำนงของพระเจ้า โดยผ่านทางศาสนพยากรณ์ เพื่อความเป็นอันเดียวกันกับพระเจ้า และความบริสุทธิ์ทำให้มนุษย์สำนึกในคุณค่าแห่งความดี

2. หลักความรัก

หลักความรัก เป็นหัวใจที่สำคัญที่องค์พระเยซูสอนไว้ในปัจฉิมโอวาท ก่อนสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงสอนให้รักพระเจ้า รักครอบครัว รักเพื่อนบ้าน รักเพื่อนมนุษย์ แล้วมนุษย์ก็จะได้รับความรักจากโลกเป็นสิ่งตอบแทน หลักคำสอนเรื่องความรักในคริสต์ศาสนา มี 2 ระดับ คือ

1. ความรักระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า เปรียบเสมือนความรักระหว่างบิดากับบุตร พระเยซูสอนว่า “จงรักพระเจ้าของท่านอย่างสุดจิตสุดใจ” หมายความว่าเคารพและเชื่อฟังในพระประสงค์ของพระองค์ ศรัทธาและปฏิบัติตามบัญญัติของพระองค์ ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระองค์มิใช่ทำเพื่อตนเอง และต้องสละความเห็นแก่ตัวทั้งหมด

2. ความรักระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ องค์พระเยซูสอนให้รักเพื่อนบ้าน เหมือนรักตนเอง สอนให้มีความรักต่อศัตรู รู้จักการให้อภัย เสียสละ และอดทนต่อการถูก ช่มแวงรังแก เป็นต้น นอกจากนี้แล้ว ยังมีการปฏิบัติซึ่งแสดงความรักแก่ต่อเพื่อนมนุษย์ เช่น ละเว้นการอิจฉาริษยาผู้อื่น ตอบแทนความชั่วด้วยความดี ละเว้นการมองคนในแง่ร้าย อดทนต่อความผิดพลาดและบกพร่องของผู้อื่น เป็นต้น เพราะมนุษย์ทุกคนเป็นบุตร ของพระเจ้า มนุษย์ทุกคนจึงเป็นพี่น้องกัน

3. อาณาจักรพระเจ้า

อาณาจักรพระเจ้า เป็นหลักคำสอนที่มุ่งให้ศาสนิกชนได้ระลึกถึงเป้าหมายสูงสุดของชีวิตคือการได้อยู่รวมในอาณาจักรเดียวกับพระเจ้า อาณาจักรพระเจ้าที่พระเยซูนำมาสอนแก่ประชาชนมีความหมาย 2 อย่าง

1. อาณาจักรพระเจ้าในโลกนี้ คือแผ่นดินพระเจ้าที่มนุษย์สามารถเข้าถึงได้ในชีวิตนี้ แต่ยังไม่สมบูรณ์ โลกนี้ยังจัดเป็นโลกแห่งมายา

2. อาณาจักรพระเจ้าในโลกลงหน้า คือสถานที่ที่วิญญาณของผู้เสื่อมใสศรัทธา ต่อพระเจ้า จะได้ไปอยู่ร่วมกับพระองค์ในสรวงสวรรค์ การจะเข้าถึงอาณาจักรพระเจ้า อย่างสมบูรณ์ได้ จะต้องเข้าถึงในชีวิตหน้าคือหลังตายแล้วเท่านั้น อาณาจักรใน โลกนี้จะเป็นรากฐานสำหรับอาณาจักรพระเจ้าในโลกลงหน้าซึ่งเรียกว่า แผ่นดินสวรรค์ ณ ที่นั้น ไม่มีร้อน ไม่หนาว ไม่มีกลางวันและกลางคืน ไม่มีกาลเวลา มีแต่ความอ้อมในทิพย์ ไม่มีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย มีแต่ความร่มรื่นสุขสงบชั่วนิรันดร

พระเจ้าของศาสนาคริสต์คือ พระเยซูฮิวท์ เป็นองค์เดียวกับพระเจ้าของ ศาสนายิว ทั้งศาสนายิวและศาสนาคริสต์ได้พรรณาลักษณะของพระเจ้า ไว้ดังนี้ :

1. ทรงเป็นจิตบริสุทธิ์ที่ไม่มีรูปร่าง
2. ทรงมีอยู่ในนิรันดร ไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย
3. ทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง
4. ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง
5. ทรงสามารถทุกอย่าง
6. ทรงมีอยู่ตลอดเวลา ไม่มีเบื้องต้น ไม่มีที่สิ้นสุด
7. ทรงบริสุทธิ์ทุกประการ ไม่มีบาป
8. ทรงมีอยู่ 3 สภาวะ คือ ตรีเอกานุภาพ

† † † † † † † †

บรรณานกรม

1. ดร.บุญญ์ นลเกษ, สาธนาเบ้องต้น : โครงการตำราปรชญาและสาธนา : มหาวิทยาลัยเชียงใหม, 2527
2. ผศ.วชย สุธธราหนท์ ; สาธนาเปรียบเทียบ (ปรชญา 420) : เอกสารวชการ ันตบที่ 9/2544 ภาควชการปรชญาและสาธนา วชการลยครุเทพสตร ; 2525.
3. ศจ.เสฐียร พนธรงเช ; สาธนาเปรียบเทียบ : แพรววทยา พมพ์คร้งที่ 5 กรุงเทพฯ ; 2524.
4. นายแพทยส้วฒน จันทรจันง ; ปรชญาและสาธนา ; สุขภาพใจ ; กรุงเทพฯ ; 2540.
5. สนนท ครล้แดง ; ควมรู้เบ้องต้นเกยวกับปรชญาและสาธนา ; ครล้เชรการพมพ์ ; กรุงเทพฯ , 2522.
6. รศ. ดร.สจจตรา รนร้น ; สาธนาเปรียบเทียบ : พมพ์คร้งที่ 4 ; ล้บถพมพ์ดวงแกว ; กรุงเทพฯ , 2538.
7. สถาบันราชภฏพระนครศรลยธยา ; ควมจรจของชวลิต ; 2542.